

за тѣхъ. А сега є време да си легнете и ты и Еленка.

—о—

РАЗГОВОРЪ Г.

На другия-тъ день, преди обѣдъ Г-жа Анна и двѣ-тѣ и' дѣца отидохъ да ся расхождатъ въ градинъ-тѣ. День-тъ бѣше прекрасенъ, небо-то бѣше ясно, слънце-то свѣтѣше свѣтливо и пріятно. Кученце-то тичаше напредъ и играеше. Еленка поиска отъ майка си позволеніе да отиде да набере още цвѣтіе, за да го натопа при онова, що и' бѣше далъ Иванчо. Майка и' каза да отиде, и тя отиде, и тичаше колкото можяше, и Ифестъ тичаше съ неѣжъ заедно. А Г-жа Анна и Иванчо, като ся расходихъ доволно, сѣднахъ подъ едно дръво, и начнахъ да ся разговарятъ.

И. Помнишь ли, мамо, че ся обѣща да ми кажешъ още нѣщо за трендафилъ-тъ, за часовникъ-тъ и за кученце-то? Видь какъ тича подиръ Еленка.

М. Помниъ, че ти ся обѣщахъ да ти кажъ още нѣщо за тѣхъ; и сега да ся поразговоріъ малко преди да влезнемъ внѣтрѣ.

И. Мамо! азъ сега мысляхъ за онова, що ми каза ты вчера, сирѣчь: колко различава Еленка отъ камъче-то. Тя никакъ не прилича на него.